

I Max oli ollut iloinen lapsi, näyttänyt ikäistään vanhemmalta kun oli syönyt kaupassa lattialle tipahtaneen Kismetin sen jälkeen kun äiti oli lakannut ostamasta niitä kotiin. Eikä hän voinut millään ymmärtää miksi kauppias huusi rikosilmoitusta ja isäpuoli antoi selkään. Alaikäiselle ei tullut rekisteriin merkintää, mutta mustelmat säilyivät kuukauden. Niitä hän ihmeissään tunnusteli ja totesi että painettaessa sattuu, ei kannata hankkia lisää. Eikä niitä tästä syystä enää tullutkaan, sillä äiti jatkoi suklaan ostamista. Nyt nuorimies istui bussissa maistellen tummaa Geishaa sekä uutta arvonimeään: regional leader, Good Deeds Ltd. Hän myi lupauksia ja ne menivät kaupaksi kuin auervaaran hymy. Maxin vilpittömyys oli tarttuvaa ja päin vastoin kuin oikea Auervaara, hän oli teräsmiesmäisen komea kasvoiltaan. Otsakihara oli ikään kuin sisäänheittotuote asiakkaille, etupäässä naisille - miehet olivat kyynisempiä eivätkä halunneet parempaa elämää. Nostoväenkadun pysäkiltä tuli lisää ihmisiä. Auto kallistui aina aavistuksen ja vanhemmat ihmiset koputtelivat Runosmäen loskaa jaloistaan. Max sivel i kielellään suklaapatukan pintaa, sitä täytyi oikein nuolla, jotta makua irtoaisi. Pienet, hartaat nautinnot, hän ajatteli hymyillen ja avasi silmänsä ikkunan suuntaan, mutta sulki ne heti. Silmien tarkennus häiriintyi, kun sekä kasvojen peilikuva että sen takainen maisema olivat molemmat paikoillaan. Jomman kumman täytyi aina liikkua. Ellei liikkunut, tuli huono olo. Niin se oli ollut jo kauan. Mielessä häivähti alueen nimi, Kiikku. Onneksi Max itse asui Runosmäen Aurinkolaaksossa. Hän nielaisi suklaan maun alas ja haukkasi palan ennen kuin se suli käteen. Bussi nytkähti taas liikkeelle. Rakettimaisesti pörssiin listautunut Good Deeds Ltd:n menestynein myyntiartikkeli oli ehdottomasti "rakkaus", alakategoriana "romanttinen rakkaus". Yhtiö lupasi asiakkaalleen, että tämä löytää romanttisen rakkauden kohteen, ei siis itse tunnetta. Siinä oli merkittävä ero. Usein asiakkaat halusivat ostaa myös listan kakkosen: "hyvän seksin ja orgasmin". Maxin hakulaitteessa luki: leski Mari Nostonen, lähihoitaja, Ruissalo. Siihen tuli aina vain nimi kerrallaan, eikä hänellä ollut aavistustakaan miten johtokunta löysi parhaat asiakkaat. Se ei häntä haitannut, tärkeintä oli antaa ihmisille toivoa. Max hengähti hetken, sillä polku pysäkiltä oli pitkäkö. Ei hän lihava ollut, muttei lihaksikaskaan. Max suihkautti hengityksenraikastajaa suuhunsa, painoi pitkään ja lempeästi värikkäästi koristellun omakotitalon summeria. Nuori mies sipaisi otsakiharansa taakse, sillä tiesi, että sopivassa kohtaa myyntipuhetta sen valahtaessa alas, asiakas huudahtaisi "Ostan!" tai "Otan!". Osa jännitystä olisi siinäkin, ettei Maxilla ollut täyttä kontrollia hiusten liikkeisiin. Joskus se tapahtui jo ovella tai vasta ovella. Leski Nostonen räpläsi lukkoa. Max nosti leukaansa, jottei kiehkura valahtaisi ennen aikojaan ja toivoi näyttävänsä mielummin uljaalta kuin ylpeältä. Ovi aukesi vaivattomasti, aivan kuin Maxia olisi odotettu. Leski Nostosen puuteroitu hymy vahvisti sen, samoin valkoinen aamutakki joka verhosi tämän kohtuullisen solakkaa ja lyhyttä vartaloa. Punaiset hiukset olivat saparoilla. Vihreät silmät vilkkuivat pisamaisilla kasvoilla. Oli vaikea ymmärtää naisen olevan leski. - Hyvää päivää. Olen.... - Oi tiedän! Tiedän! - Ja myyn.... - Ostan! Otan! Hiuskiehkura ei ollut vielä likahtanutkaan. Lupaukset oli ostettu jo ennen kuin ne esiteltiin. Max huomasi lesken yöpöydällä avonaisen konvehtirasian. Hän veti tottuneesti kullanvärisen sertifikaatin salkustaan. - Niin, haluatteko siis tämän "romanttisen rakkauden"? Entä suositun seuraajan: "hyvä seksi plus orgasmi"? Hinta omantunnon mukaan, veloitetaan luottokortiltanne, jonka ilmoittitte rekisteröityessänne nettisivuillemme. Good Deeds Ltd:n aiemmin mainittu lupaus "romanttisesta rakkaudesta" ei itse asiassa ollutkaan yhtiön menestyksen ainoa tekijä, vaan asiaan vaikutti myös se, että asiakas sai maksaa mitä halusi. Yhtiön slogan, Hyvät Aikeet, oli siis totta. Hyvin usein asiakkaat maksoivat, ja hyvin. Omien varojensa mukaan. Leski Mari Nostonen oli siis jo päättänyt maksavansa tietyn summan. Siksi hän suorastaan tempaisi todistuksen suklaarasiaa pälyilevän Maxin käsistä, katsoi suoraan silmiin ja kysyi: - Oletko se

sinä? - Anteeksi mitä? Joo kyllä olen. Max Havela, piiripäällikkö ”Hyvät Aikeet” -yhtiöstä. Olisiko mahdollista sinetöidä kaupparamme vaikka yhdellä konvehdilla? - Totta kai! Ottakaa vaikka koko rasia! Ihanaa! Maxin kädet tärisivät ja sylki erittyi hänen koskettaessa suklaatryffeliä. Parfyymintuoksuinen leski hymyili kuin ei koskaan ennen. Max ei malttanut esileikkiä vaan kadotti koko konvehdin kerralla suuhunsa. Hampaat jakoivat sen osiin, kaakaomassa alkoi sulaa kielelle. Hän sulki silmänsä. Ehkä leskikin teki niin. Hetken he olivat harmoniassa. Sokeripiikki alkoi tunkeutua vereen. Havelan pulssi kiihtyi. Äkkiä se teki solmun lyöntien sarjaan. Suklaa meinasi juuttua kurkkuun ja Maxin ilme muuttui hetkessä pakokauhuseksi. Hän sai kakistettua ulos sanan vessa ja ryntäsi Nostosen osoittamaan suuntaan. Virtsa oli keltaista mutta sormet sinertävät. Ei kai ulkona niin kylmä ollut? Äiti oli joskus puhunut huonosta ääreisverenkierrasta. Sitä se oli. Nyt hän ei uskaltaisi puristaa asiakkaan kättä, luulisi pian että piiripäällikkö olisi kylmä ihminen. Hän rauhoittui ja palasi olohuoneeseen. - Anteeksi, minun täytyy mennä nyt. - Vastahan sinä tulit! Maxin teräsmies-kiehkura valahti alas, leski Nostonen jäi tuijottamaan. Kuin kauko-ohjattuna Max nosti ja sulki salkkunsa, ujutti talvikenkäsä jalkaan ja katosi taakseen katsomatta. ”Man’s gotta do what man’s gotta do”, hän ajatteli tarpoessaan pysäkillä – ja samalla kun totesi tyytyväisenä sydämensä lyövän taas normaalisti, hän oli kuulevinaan takaansa ikkunaan koputusta. Linja-autossa Max vakavoitui hetkeksi. Hän oli lähtenyt asiakkaan luota niin suoraviivaisesti. Olisiko hän voinut jäädä juttelemaan? Jäivätkö muut edustajat? Eivät. Sillä tyyllillä hän ei olisi edennyt urallaan. Päivän suklaakiintiö oli täytetty ja onnistuneen transaktion jälkeen Good Deeds Ltd. myönsi vapaapäivän jota kohti Max istui. II Talvi jatkui poikkeuksellisen kylmänä. Max alkoi käyttää isoäitinsä lahjoittamia nappanahkakintaita suojellakseen huonosta ääreisverenkierrasta kärsiviä sormiaan. Kylmyys sai ihmiset pitämään kasvihuoneilmiötä salaliittoteorian ja koteihinsa eristäytyneet naiset – sinkut ja varatut – tilailivat netistä toivoa. Irene, tumma kiharahiuksinen älykkö, käytti hyväkseen Good Deeds Ltd:n maksa mitä haluat -pykälää, eikä maksanut senttiäkään. Rivitalon piha oli niukasti ja tyylikkäästi kalustettu, kaiken sen lumen alla. Ikkunat olivat puhtaat ja verhot punaista samettia. Max heilautti kiharansa ylös ja painoi summeria. Tällä kertaa ovi ei auennut heti. Yleensä se aukeni. Vatsassa supisti. Nälkä, Max päätteli ja toivoi saavansa joulusta jääneitä konvehteja. Äkkiä hän oli siinä, ohut kimono päällään, korvarenkaat kuin soul-kuningattarella ja tutkivat, hymyilevät suklaasilmät. Sekunnin kymmenesosassa Max oli katsastanut Irenen kehon ja otsatukka oli tipahtanut ennen aikojaan. Ellei Irene olisi tehnyt aloitetta, hiljaisuus olisi jatkunut outouteen asti. - Ole hyvä, tule sisään. Max nyökkäsi ja oli unohtaa kengät jalkaan. Riisuminen oli hidasta tönkkösormien takia. Vihdoin, samalla suoristautumisen liikkeellä hänen onnistui heilauttaa tukkansa taakse ja vetäisemään esiin kullanvärisen sertifikaatin. - Niin, halusitte siis tämän ”romanttisen rakkauden” ja suositun seuraajan hyvän s- - Pelkkä seksi kiitos. - Jaha, se on tämä toinen paperi... - Maistuisiko KitKat? - Joo! Siis, kiitos kyllä. - Ei nyt koko levyä. Taitat siitä. Irene otti suuremman palan. Max seurasi katseellaan kun nainen vei loput yöpöydälle. Normaalisti Max jo solmisi kengännauhojaan, mutta nyt hän vain töllötti keskellä lattiaa. Hän ei tiennyt mistä sanat tulivat, ne vain tipahtivat suusta. - Mitä kuuluu? - Hyvää. Tehtiin hyvät kaupat. Kiitos ja näkemiin! Max katsoi kenkiään. Nauhat olivat kuin räjähtäneet auki. Menisi tovi sitoessa. Hitaasti hän käveli ovelle ja ryhtyi sitomiseen, jätti puoleenväliin ja katsoi naista. Naista, ei suklaata. Odottamatta Max suuntasi yli lattian naisen luo. Kengät olivat jalassa. Hän ei ajatellut. Voimakas tunne halusi omistaa naisen ja suojella samaan aikaan. Kun Max painautui kiinni, Irene haukkoi henkeä. Toinen käsi kaappasi alaselän, toinen niskan, hellästi mutta päättäväisesti. Suudelma oli himon prologi, jossa halu tarttui naiseen ja alkoi

kulkea edestakaisin heidän välillään kasvaen kuin ydinfuusio. Yhdessä raivokkaan kietoutuneisuuden hetkessä molempien vaatteet olivat lentäneet sivuun. Peittoa ei tarvittu, kehot hohkasivat lämpöä. Miehen ja naisen kädet hakeutuivat kosketusta huutaville alueille, hiki alkoi liukastaa kehoja. Sanomaton yhteisymmärrys käänsi heitä eri asentoihin, he tyydyttivät toisiaan suullaan, sormet tarttuivat, hieroivat, sivelivät, tunkeutuivat, koskettelivat läpi kaikki mihin ne mahtuivat kielten ja huulien ahmiessa toisiaan. He tärisivät nautinnosta. Max työnty Ireneen kuin omistaisi tämän ja Irene otti hänet vastaan kaikilla niillä keinoilla joita naisella on käytössä. Max kiihdytti liikkeitään, he huusivat, nainen kynsi, veti miestä itseään vasten kuin ei saisi koskaan tarpeeksi ja kun Max laukesi, Irene survoi lantiotaan eteenpäin, kiemurteli ja haukkoi henkeään, nainen päästi punaisilta huuliltaan pitkän tumman ulinan. Hän hymyili leveästi silmät kiinni. Max antoi itsensä vaipua naisen päälle, hän ei voinut uskoa mitä juuri tapahtui. Hän kuuli naisen sanovan "moi moi". Mitä? Miksi? Max säpsähti, lämpö katosi hänen kehostaan, mies avasi silmänsä tajusi olevansa pystyasennossa. Irene heilutti kättään toisella puolella asuntoa. - Moi moi! Max ei saanut suustaan vastausta. Kengät olivat edelleen sitomatta. Hän lähti, yksinkertaisesti katosi ovesta ilman eleitä, vaatteet kaikki auki. III Jo seuraavana päivänä hän oli ennallaan. Kauppoja syntyi tehokkaalla sisään asuntoon – ulos asunnosta -tekniikalla. Max Havelan edustuskuva myyntisivustolla sai kritiikkiä siitä ettei se auennut klikkaamalla isommaksi. Suklaa maistui parhaimmalle tarjottuna. Ellei asiakkaalla ollut, Max teki sitä itse tai osti kaupasta. Hän opetteli myös uimaan. Ura oli kaikki kaikessa. Sinkkuus ei haitannut. Jotain odotti tulevaisuudessa; tarkkaan hän ei tiennyt mitä, mutta töitä oli tehtävä. Työn suola oli jokainen omalla tavallaan erilainen asiakas – ja tyytyväiset sellaiset, sillä uusia paketteja ei vanhoille asiakkaille myyty eikä hän itse kysellyt perään: tuotteet selvästi toimivat eikä asiakkaisiin saanut jäädä roikkumaan. Siksipä Maxin järkytyksen määrää ei voinut kukaan käsittää; isku tuli kirjaimellisesti takaa päin. Hän istui Tinatuopin tiskillä alkoholiton olut edessään. Edellinen asiakas hymyilytti. Rouva Jansson oli loukkaantunut myyntiedustajan muka epäammattimaisesta suklaanhimosta ja vetänyt rasian pois. Rahamaksu lupauksista oli jo tehty, ja rouva oli tarjonnut suklaata, yhtä palaa, omasta aloitteestaan. Asiakkaan mielipaha ei ollut Maxin ongelma. Rakossa tuntui jo painetta. Olut se ei voinut vielä olla, Kestää neljä tuntia ennen kuin juotu neste erittyy virtsaksi. Niin maailmoissaan mies oli, ettei huomannut ympärilleen syntyntä vaimeaa kuisketta ja liikehdintää. Hän nyökkäsi baarimikolle ja suunnisti kohti vessoja. Hänen lukitessaan vessakopin oven ja etsiessään elintään sepaluksestaan, kaksi asiaa nousi hitaasti hänen tietoisuuteensa: tilat olivat harvinaisen siistit pubin vessaksi ja pisuaarit puuttuivat kokonaan. Saniteettitilojen ovi kävi, kolmesti? Virtsaa alkoi purkautua. Helpotus sai Maxin huokaamaan. Hän hymyili itselleen ajattellessaan, että onneksi saa tehdä tarpeensa seisaallaan, mutta täytyy kuitenkin sen verran varoa, ettei roiski istuinosalle. Silloin ovi potkaistiin sisään. Sen yläosa koppahti. Kellertävä suihku heilahti seinille ja kengille. Ovi nykäistiin pois niin voimalla, että se pysähtyi vasta lavuaareihin. Vaistomaisesti Max yritti vetää teräsmiessuortuvaansa taakse. Muuhun hän ei ehtinyt, kun pienet terävät nyrkit alkoivat tikata kylkeä. Joku nappasi hiuksista ja vetäisi. Liike muutti suuntaa ja kalloa alettiin moukaroimaan seinään joka halpojen vessakalustojen tapaan jousti hieman. Max ei ymmärtänyt mitään. Joku aloitti: "kusipää!", "vitun mulkku", "huijari!" ja "sä lupasit!". Sitten meni mies laakista kaksin kerroin. Pehmeä ääni nivuksista ei mitenkään sopinut Maxin ilmeeseen, jossa silmät menivät nurin ja hampaat paljastuivat. Se ei ollut maihinnousukengän pyöreä kärki, vaan terävä, korkokengän kärki. Max ynisi. Vastaukseksi huudettiin: "Rikoit mun sydämen! Miltä nyt tuntuu!" Nyt oltiin vasta puolessa välissä. Joku pyyhkäisi jalat alta ja samaan aikaan toinen runttasi pään pönttöön. Niskaan pisaroi sylkeä.

Pytty vedettiin, Max joutui kurlaamaan ilmaa ja vettä sekaisin. Hän kuuli heikosti miten joku ravisteli ohuita väliseiniä. Miksi, hän ehti ajatella, kunnes tajusi sen: joku kiipesi ylös. Hiljaisuus. Mielen hiljaisuus ja tyhjiys. Ei ollut uraa ei elämää ei tulevaisuutta. Vain otsakiehkura joka lillui pöntön punaisessa vedessä veripisaroiden tipahdellessa murtuneesta nenästä. Keuhkot vinkuivat ja sydän tykytti. Viimeinen muistikuva – tai ääni, oli naisen huuto ylhäältä ja sen muuttuminen raivoisaksi itkuksi matkalla alas. Jysähdys selkärangassa, epämääräinen rusahdus. Max pakottautui pystyyn. Käsillä nojaten pääsi laahautumaan eteenpäin. Saniteettitilan ovella hän jähmettyi. Logolla oli hame. Hetkessä kaikki valkeni. Hän pudisteli päätään, sutaishi tukkansa taakse ja alkoi uuden innon voimalla nilkuttaa eteenpäin. Baarin väki ei ollut huomaavinaanakaan. Eikö henkilökunta muka ollut kuullut mitään? Olivat he. Ikkunasta näki että taksi oli tilattu. Kukaan ei auttanut, eikä Max pyytänyt apua. Suu oli muurautunut umpeen. Good Deeds Ltd:n toimitusjohtaja Oskari Villi lupasi sairaslomalta palkkaa ja vannotti että työntekijä valitsisi tulevaisuudessa toilettinsa tarkemmin. Palkka tuli tarpeeseen, sillä taksi, ensiapu ja Tinatuoppi lähettivät laskunsa Maxille. Yhtiön työtapaturmavakuutus ei yltänyt vapaa-ajalle. IV Keho parani täysin, selkärangakin piti luonnollisen käyryytensä ja nikamien suoruuden. Tosin jotkut mustelmat eivät lähteneet, vaan jäivät sinertävinä läikkinä kehoon - onneksi sellaisiin paikkoihin jotka voi peittää vaatteilla. Mielenmustelmiin Max suhtautui rakentavasti: se on elämänkokemusta. Naiset eivät tienneet mitä tekivät. Se oli erehdys ja he saavat anteeksi. Kun Maxin myyntialue laajennettiin menestymisen vuoksi lähikuntiin, kovimmat pakkaset olivat jo mennyttä. Förin reittiä avattiin, jotta turkulaiset pääsisivät oikaisemaan. Good Deeps Ltd laajensi lupausvalikoimaa kilpaillakseen modernien terveystrendien kanssa. "Lupaamme että: hurahdat hiittiin; löydät sisäisen lapsesi; sankaroidut elämässäsi; palaat paleodieetille. Ainakin Maxin kohdalla vanhat lupaukset myivät paremmin. Vaikka nuori olikin, hän luotti vanhoihin hyviksi todettuihin asioihin. Hän oli ikään kuin kasvanut myyntiedustajaksi onnen lupauksilla. Max ei lähtenyt mukaan ulkopuolelta tuleviin paineisiin, vaan omista kokemuksistaan voimaantuneena kävi jopa lavatanssikurssin. Uittamon Paviljongilla kuhisi ja sorisi. Koivut vihersivät ja leskenlehtien lomassa räpytteli sitruunaperhosia. Siellä täällä niistettiin. Humalaisia ei näkynyt. Vielä. Maxin vatsaa kihelmöi. Hän joutui joka hetki muistuttamaan itselleen ettei ollut mitään pelättävää. Se mikä muille näytti olevan helppoa ja itsestään selvää, tuntui hänestä kauhistuttavalta, rohkeustestiltä. Hän tilasi luomukombuchan. Humalassa ei kannata yrittää tanssia. Nuori mies tarkkaili näkyikö muita läiskäkainaloita. Pikkutakki oli selvästi liikaa. Naisten eriväriset kellohameet pyörivät kupoleina miesten pyörittäessä heitä. Max yritti tsempata itseään: rohkea rokan syö, ja hymyili kuvitellessaan hernekeiton tilalle Antero Rokan. Tyttö seisoi kevyesti huojahdellen, myötäillen musiikkia. Vaaleat kiharat ylsivät kapean leuan kohdalle ja pieni suu suipisteli ajoittain. Naapurintyttömäinen kauneus ja anime-hahmon kasvoja muistuttavat piirteet osuivat Maxin käsitykseen täydellisestä kauneudesta. Siinä hetkessä hän ymmärsi olla ajattelematta liikoja ja otti askeleen kohti elämää. Tytön huulilla käväisi vieno hymy Maxin kumartaessa. Kädet löysivät toisensa, kumpainenkin hieman hikisenä. Tytöllä oli opaalinvihreät silmät. Orkesteri juonsi seuraavan kappaleen ja Max alkoi laskea: yks, kaks, kol, nel. Ja sitten lähti. Jalat muistivat kuviot. Tyttö seurasi. Tämä ei ole unta! Minä vien! Max riemuitsi. Hän tunsu neidon kaartuvan uuman jossa lihakset liikkuivat. Kämmenen paikka oli kuin tehty hänen otteelleen. Vihreäsilmainen tyttö hymyili. Niin Maxkin, mutta ei vain suullaan, vaan myös mielessään ja vähän sydämessäänkin. Ja juuri silloin jälkimmäinen päätti hypätä pois elämänrytmistä. Verenkierron moottori yskähti kuin vanha auto. Maxin silmät revähtivät ammolleen. Lihasmöykky rinnassa kiihdytti nollasta sataan ja Max astui parinsa varpaille. Tyttö kiljahti ja

pakeni. Sydänlihaksen hätähuuto tuntui kaukaisesti tutulta, mutta sen peitti pettymys tytön katoamisesta. Hän yritti etsiä tätä katseellaan, mutta näki ympärillään vain tuijottavia keski-ikäisten naisten silmäpareja. Ne lähestyivät, ja nyt kun sydän oli saanut takaisin normaalin rytmensä, Max oli tunnistavinaan naiset. Hän oli juuri sanomassa hei, kun lähin naisista polkaisi korollaan Maxin varpaisiin. Toinen iski nyrkkinsä sydämen kohdalle. Ei saatana! Taas! Max huusi, tai luuli huutavansa, kun suusta tuli ulos vain ilmaa. "Vajakki!" joku huusi kaijakoomaisen käheällä äänellä jota seurasi potku pallean. Mies tipahti – kasvot edellä sukkahousujen peittämään polveen. "Pelkuri!" Avokämmen läjähti korvalle ja Max muisti äänen. "Eikö äitis kertonu?!" Sama ääni oli jutellut keittiössä äidin kanssa silloin kun Max oli pommittanut heitä terävillä lennokeilla ja oli siitä hyvästä saanut korvatillikan. - "Puolikas olet saatana ulkoa ja sisältä!" Ja astaloksi muuttunut stiletikorkokenkä puhkaisi reiän päälle. Teräskorko, oli Maxin toiseksi viimeinen ajatus ennen tajunnan sumentumista. Viimeinen oli sarkastinen toive, että josko paine tasaantuisi reiän kautta. Kun luomet avautuivat epäröiden ja silmät kohdistuivat, Max näki parketin ja rivin jalkoja. Hän purskautti suustaan limaa, verta ja pari luunkappaletta, koukisti käsivarret ja alkoi kammata itseään ylös. Hiljaisuudessa kuului vain Maxin ähinä. Ihmiset tuijottivat. Taas oli taksi odottamassa. V Lisähappimaski kasvoillaan Max tuijotti ensiavun kirkkaita lamppuja. Muuta hän ei kyennyt kasvoillaan tekemään. Varpaan ja nenän paikoilleen vetäminen ja pääläen tikkaaminen tehtiin paikallisuudutuksessa, koska yleisanestesiapuoli oli sote-uudistuksen takia täynnä. Jos hän olisi voinut, hän olisi käpertynyt kysymysmerkinmuotoiseen asentoon. Max ei voinut edes itkeä. Sen sijaan silmiin tiputettiin kosteuttavaa liuosta, joka hajotti katon valot sumeaksi meduusaksi. Vuodeosastolla hoitaja luetteli kansioistaan raskaita sanoja - Max Havela, myyntiedustaja, 24 vuotta. Syntynyt yksikammioinen sydän rinnassaan. Korjattu verenkiertoa palliatiivisella leikkauksella syntymän jälkeen, korjausleikkauksia useita. Alkava aikuistyyppin diabetes. Happisaturaatio matalalla. - Ämmämmääää. - Puudutus vaikuttaa vielä, älkää yrittäkö puhua. Veren glukoosiarvot koholla. Suvussa alzheimeria. Vanhempia ei tavoitettu. - Ämmämmääää. - Kaksi kuukautta sairaslomaa, elämäntaparemontti edessä. Levätkää nyt kaikessa rauhassa! Harsoilla kääritystä päästä ei näkynyt kuin villisti poukkoilevat silmämunat. Suusta purkautui mölinää. Kädet ja nilkat rimpuilivat siteissä, sillä Max oli alkanut riehua ensiavun koskiessa hänen hiuksiinsa. Hän oli siinä kuin jälkeenjäänyt muumio. Hän muisti rintakivut. Arpi rinnassa ei siis ollutkaan vain alas painuneen rintakehän leikkaus. Aina kun lapsena oli sattunut johonkin, äidin käsi ojentui, muttei ottanutkaan syliin vaan antoi suklaata. Aina kun oli tehnyt mieli pelata pihaleikkejä, ovi pysyi kiinni ja taas suklaata lohdutukseksi. Kirottu suklaa. Kotityöt hän oppi, äitiä piti auttaa kaikessa ja ihanaa suklaata sai palkkioksi. Äitiä piti auttaa - sai auttaa. Ihmisiä sai auttaa. Liikunan puutteesta lihakset jäivät heikoiksi, mutta hän oppi ajattelemaan että sellaista elämän piti ollakin, että hänellä oli aivan normaali kotona eletty hyvä elämä, jonka tehtävänä on auttaa muita, ahdingossa olevia ihmisiä. Vai huono ääreisverenkierto? Viha polveili sisuksista kohti tietoisuutta kääntäen muistot ymmärryksen valoon. Kaikki on ollut valhetta. Hän ei sidottuna voinut tehdä muuta kuin ajatella: Tämä on ainoa työ jota osaan ja haluan tehdä; ellen saa antaa toivoa ihmisille, kuihdun yksinäisyyteen eikä minusta ole hyötyä kenellekään. Ajaudun itsemurhaan. Jos jatkan myymistä, pettyneet asiakkaat tulevat perääni ja tappavat minut – ellei sydämeni ole ehtinyt tehdä sitä ensin. Ja hän ymmärsi, että tulee kuolemaan joka tapauksessa. Ja että hänen tekee mieli suklaata. Kun hoitaja viimein palasi lääkärin kanssa, he löysivät tyhjän vuoteen, veriset siteet, muovikukat ja vesilasin nurkkaan heitettyinä sekä vieressä nyyhkyttävän lähihoitajan. - Maxin silmät, ne oli niin kauniit ja surulliset... hän lupas mulle taas rakkautta jos päästän irti. Naisen pisamat helottivat yhtä

punaisina kuin hänen saparoille käärityt hiuksensa. VI Good Deeds Ltd. menetti parhaan työntekijänsä. M. Havelasta ei enää koskaan kuultu. Yhtiö palkkasi ulkomaalaistaustaisia nuoria filmitähtien näköisiä miehiä edustajiksi, mutta vanhat asiakkaat kaikkosivat. Heidän tilalle tuli nuorempia naisia, joka aivan estoitta käyttivät yhtiön päälupausta hyväkseen, eivätkä maksaneet yhtään mitään. Tosin eivät he kyllä mitään saaneet itsekään. Hyvät Aikeet -yhtiö ajautui konkurssiin ja irtisanoi kaikki työntekijänsä. Juuri palkatut hollywood-lookaliket jatkoivat tyhjiä lupausten tekemistä omiin nimiinsä, eikä se jäänyt kantasuomalaisilta huomaamatta. Konfliktteilta ei välttytty. Myös eräässä pienemmässä keski-Suomalaisessa kaupungissa oli kuultu ilmiöstä. Ongelmaa kaupungissa ei ollut, sillä vahva maatalouskunta piti jokapäiväisellä työllä naisten jalat maassa eikä elämältä turhia odotettu. Eräät entiset edustajat harhailivat kokeilemaan onneaan, mutta heidän lupauksiaan ei uskottu. Miehet siirtyivät takaisin suurempiin kaupunkeihin. Kuten monissa, myös tuossa pienehkössä kaupungissa, oli omat kylähullunsa. Eräs hurjapää oli kolaroinut moottoripyörällä, kaksi kertaa, kun ensimmäisellä kerralla ei järki palautunut iskun voimasta ja toisella kertaa lähti loputkin, niin että nyt gorillan kokoinen mies kantaa milloin sateenvarjoa vaikkei sada, milloin hyppää keskelle risteystä ohjaamaan liikennettä. Yksi säikähtänyt rouva kiroilee kovaan ääneen ja puhuu itsekseen. Puhuu aivan fiksuja juttuja, mutta monologina ilman yleisöä. Eräs onneton pysäyttelee naisia kadulla puvun riekaleissa ontuen ja ojentee kyynärvartaan kuin tanssiin pyytäen. Hänen nenänsä on toispuoleinen ja likaisenharmaat törröttävät hiukset peittävät hänen kulmikkaita, aikanaan komeita olleita kasvojaan. Mies änkyttää, aivan kuin jokin ulkopuolinen taho määräisi suusta tulevat sanat: ”minä lupaan...”. Siinä vaiheessa kaupungin vahvat naiset muistavat tyhjiä lupausten vaaran ja lyövät tai potkaisevat. Lempeämmät naiset lyövät vasta siinä vaiheessa, kun kadunmies tarjoaa suklaata ja kysyy heikolla äänellä: ”Mitä kuuluu?” Mutta se, mitä he eivät tiedä, on se, että tuo mies antaisi kaikkensa saadakseen edes halauksen, sillä hänellä on unelma: päästä eroon neitsyydestä ennen kuolemaa.